

วีระเชษฐ์ จารยาภูล

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

บ้านจะพังใหม่หนอ

บริษัทก่อสร้างไปสร้างอาคาร แล้วบ้านข้างเคียงเดือดร้อน จึงไปขอเอกสารเรื่องการขอต่อเติม
จากหน่วยงานที่อนุญาต

องค์การบริหารส่วนตำบลแห่งหนึ่งขอหารือไปว่า ชาวบ้านไปร้องเรียนเรื่องผลกระทบจากการ
ก่อสร้างอาคาร คือมีการต่อเติม ก่อตัวเป็นแบบแปลนการก่อสร้าง ใบอนุญาต จะให้ได้ไหม

คณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ พิจารณาแล้วก็มี
หนังสือตอบข้อหารือไปว่า ข้อมูลที่เข้ามาเป็นข้อมูลการปฏิบัติงานทั่วไปของหน่วยงานของรัฐ ไม่ใช่ข้อมูลข่าวสาร
ส่วนบุคคล และบุคคลไม่ว่าจะมีส่วนได้เสียเกี่ยวกับข้อมูลหรือไม่ ก็มีสิทธิขอสำเนาหรือขอสำเนาที่มีcarrier บรรจุอยู่ด้วยได้
ตามมาตรา ๑๑ กรณีนี้ ผู้ขอเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการก่อสร้างโดยตรง จึงมีสิทธิขอข้อมูลข่าวสารได้
แต่หากหน่วยงานของรัฐคือ องค์การบริหารส่วนตำบลเห็นว่าเป็นข้อมูลข่าวสารของบริษัท จะสอบถามให้แจ้ง
คำคัดค้านตามมาตรา ๑๗ ก็ได้ แล้วถ้าบริษัทคัดค้าน ก็ต้องใช้คุณพินิจว่าคำคัดค้านรับฟังได้หรือไม่ หากรับฟังได้ว่า
เหตุผลเข้าลักษณะมาตรา ๑๕ ก็อาจมีคำสั่งมิให้เปิดเผย แล้วแจ้งสิทธิอุทธรณ์ตามมาตรา ๑๘ แก่ผู้ขอ แต่หาก
เห็นว่าคำคัดค้านรับฟังไม่ได้ ก็แจ้งสิทธิอุทธรณ์คำสั่งไม่รับฟังคำคัดค้านให้ผู้คัดค้านคือบริษัท ไปพิจารณาใช้
สิทธิอุทธรณ์ด้วยเช่นเดียวกัน

ส่วนราชการอื่น ๆ เก็บเรื่องนี้เป็นแนวปฏิบัติอ้างอิงได้ครับ มีข้อสงสัยเกี่ยวกับการปฏิบัติตาม
พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ หารือไปได้ที่สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสาร
ของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ๐ ๒๒๘๓ ๔๙๗๘ www.oic.go.th

(หารือ ๘ พฤษภาคม ๒๕๖๒)

“ข้อมูลโปรดใส่ ราชการพร้อมให้ข้อมูล”

เป็นคดีกันอยู่

นี่ก็ส่งสัยเหมือนกัน หารือไปเหมือนกัน ว่าหน่วยงานของรัฐขอเอกสารที่เป็นคดีกันอยู่ จะเปิดเผยแพร่ให้ได้หรือไม่ แต่ต้องรับ เพราะท่านมีหนังสือหารือไปเรียบร้อยแล้ว หนังสือที่เป็นคดีกันอยู่ เป็นหนังสือหน่วยงานใช้เป็นเอกสารอ้างอิงการปฏิบัติต่อไปได้

เรื่องนี้องค์การบริหารส่วนตำบลแห่งหนึ่ง มีหนังสือไปหารือคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของ ราชการว่า อำเภอเมืองขอเอกสารเกี่ยวกับการสอบข้อเท็จจริงกรณีที่มีการร้องเรียนต่อสำนักงาน ป.ป.ช.ประจำ จังหวัด ว่าองค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินโครงการก่อสร้างถนนนอกเขตพื้นที่รับผิดชอบ โดยองค์การบริหาร ส่วนตำบลเห็นว่าปัจจุบันอยู่ระหว่างดำเนินคดีอาญา กับผู้ที่เกี่ยวข้องกับโครงการดังกล่าว จึงหารือว่า จะเปิดเผยข้อมูลข่าวสารดังกล่าวให้อำเภอเมือง ได้หรือไม่

คณะกรรมการตอบข้อหารือตามกฎหมายข้อมูลข่าวสารของราชการ พิจารณาแล้วก็มี หนังสือตอบชี้แจงไปว่า ที่ได้หารือไปนั้นเป็นการขอข้อมูลข่าวสารระหว่างหน่วยงานของรัฐด้วยกัน จึงไม่อยู่ ภายใต้พระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ แต่ก็มีข้อสังเกตว่า มาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติสถาบันธรรมาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ บัญญัติให้นายอำเภอมีอำนาจกำกับ ดูแลการปฏิบัติหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตลอดจนเรียกรายงานและเอกสารใด ๆ จากองค์การ บริหารส่วนตำบลมาตรวจสอบก็ได้ ดังนั้น อำเภอเมืองจึงมีอำนาจสั่งให้องค์การบริหารส่วนตำบลส่งเอกสาร ตามที่หารือได้ตามพระราชบัญญัติสถาบันธรรมาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ฉบับดังกล่าว

สรุปว่าตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ ผู้ทรงสิทธิหรือผู้มีสิทธิขอ ข้อมูลข่าวสารของราชการจากหน่วยงานของรัฐได้ ต้องเป็นประชาชน หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐขอในฐานะ ประชาชน หน่วยงานของรัฐขอโดยอ้างกฎหมายนี้ไม่ได้ แต่เปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้กันได้ตามพระราชบัญญัติ ฉบับอื่นครับ มีข้อสงสัยการปฏิบัติหรือจะใช้สิทธิตามกฎหมายนี้หารือไปได้ครับที่ ๐ ๒๒๘๓ ๔๖๗๘
www.oic.go.th

(หารือ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๖๒)

“ข้อมูลโปร่งใส ราชการไทยไร้ทุจริต”

วีระเชษฐ์ จารยาภูต

นักวิเคราะห์นโยบายและแผนชำนาญการ

เผยแพร่พระทำนหนักนะ

เรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ผู้ขอเข้าใจว่าตนเองทำงานหนักจนเป็นสาเหตุของการเจ็บป่วย ส่วนหน่วยงาน ก็สังสัยว่าป่วยจากสาเหตุอะไรกันแน่ เกิดจากไปออกกำลังหนัก ๆ หรือเปล่า ก็เลยมีหนังสือไปถึงโรงพยาบาล ใคร ขออะไร ไปดูกัน

นายโอี้เป็นบุคลากรของธนาคารของรัฐแห่งหนึ่ง มีหนังสือถึงฝ่ายทรัพยากรบุคคล ขอสำเนา หนังสือจำนวน ๔ รายการ คือ ๑) หนังสือหรือคำสั่งที่กรรมการผู้จัดการให้ฝ่ายทรัพยากรบุคคลขอประวัติการ รักษาของนายโอี้ไปที่โรงพยาบาล ๒) หนังสือที่ธนาคารฯ มีไปขอประวัติการรักษา ๓) เอกสารที่โรงพยาบาล ตอบกลับธนาคารฯ และ ๔) หนังสือให้ความยินยอมของนายโอี้ในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ต่อมา ธนาคารฯ ปฏิเสธไม่เปิดเผยโดยอ้างว่าเป็นข้อมูลข่าวสารตามมาตรา ๑๕ (๒) (๔) (๕) และ (๖) นายโอี้จึงมี หนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

เมื่อเรื่องถึงมือคณะกรรมการวินิจฉัยฯ ธนาคารฯ มีหนังสือชี้แจงว่า ในการประชุม คณะกรรมการความปลอดภัย อาชีวอนามัยฯ ได้พิจารณากรณีที่นายโอี้ร้องเรียนต่อรองอธิบดีว่าอาการเจ็บป่วย ของตนเองเป็นผลเนื่องมาจากการทำงานหรือสถานที่ทำงาน ส่งผลให้พนักงานตรวจความปลอดภัยไปตรวจที่ สำนักงานใหญ่ และคณะกรรมการฯ ให้ฝ่ายบุคคลสอบถามแพทย์ประจำตัวของนายโอ้วมันเกียกันหรือไม่ รวมทั้งมีหนังสือไปขอผลการวินิจฉัยอาการป่วยของนายโอี้จากโรงพยาบาลด้วย ต่อมาโรงพยาบาลแจ้งว่ายังสรุป ไม่ได้ ต้องให้ผู้ป่วยไปตรวจกับกลุ่มงานอาชีวเวชกรรมโดยตรง ธนาคารฯ ก็ได้แจ้งนายโอี้ ให้ไปหาหมอพร้อมกับ ผู้แทนธนาคารฯ แต่ไม่ทราบว่าไปหรือเปล่า ต่อมา ก็มีการขอข้อมูลข่าวสารดังกล่าว เมื่อธนาคารฯ ปฏิเสธ ก็โต้แย้งว่าเป็นข้อมูลของเขาก็โดยตรง จะปฏิเสธการเปิดเผยไม่ได้

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารพิจารณาเห็นว่า คำสั่งที่กรรมการผู้จัดการสั่งให้ ฝ่ายทรัพยากรบุคคลมีหนังสือไปขอประวัติการรักษาของนายโอี้ หนังสือที่ธนาคารฯ มีถึงโรงพยาบาล และเอกสาร ที่โรงพยาบาลตอบกลับธนาคารฯ ทั้ง ๓ รายการ เป็นข้อมูลข่าวสารการปฏิบัติราชการปกติของหน่วยงานของรัฐ ไม่มีข้อความใดที่จะปฏิเสธได้ตามมาตรา ๑๕ นายโอี้เป็นผู้มีส่วนได้เสียในฐานะเจ้าของประวัติการรักษาพยาบาล ที่โรงพยาบาล จึงสมควรได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ส่วนข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๔ หนังสือให้ความยินยอมของ นายโอี้ในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารส่วนบุคคล ธนาคารฯ แจ้งว่าไม่มีข้อมูลข่าวสารในส่วนนี้ จึงไม่อยู่ในอำนาจ พิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยฯ แต่นายโอี้สามารถใช้สิทธิร้องเรียนตามมาตรา ๑๓ ประกอบมาตรา ๓๓ เพื่อให้คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการเข้าไปตรวจสอบได้ จึงวินิจฉัยให้ธนาคารฯ เปิดเผยข้อมูลข่าวสาร รายการที่ ๑ – ๓ พร้อมรับรองสำเนาถูกต้องให้นายโอี้

นายโอี้ก็ควรไปโรงพยาบาลพร้อมเจ้าหน้าที่ของธนาคารฯ เพื่อตรวจสอบให้สื้นสังสัย แล้วเอาใบรับรองแพทย์ไปให้หน่วยงานดู ส่วนรายการที่ ๔ นายโอี้ก็คงทราบดีอยู่แล้วว่าตัวเองได้มีหนังสือ อนุญาตไปหรือเปล่า มีข้อสงสัยการปฏิบัติหรือจะใช้สิทธิตามกฎหมายนี้หรือไม่ไปได้ครับที่ ๐ ๒๒๙๓ ๔๖๗๘ www.oic.go.th

(ที่ สค ๔๙๔/๒๕๖๒)

“เปิดเผยเป็นหลัก ปกปิดเป็นข้อยกเว้น”

ตัววิเศษ

ผู้ขอรายนี้เข้าสังสัยว่า ทำไม่กรรมการถึงอกมาพูดกับผู้มีส่วนได้เสียในเรื่องที่กำลังพูดกัน ในห้องประชุมที่หน้าห้อง ไม่เรียกเข้าไปคุยกันเป็นเรื่องเป็นราวในห้อง ก็เลยขอข้อมูลข่าวสารเพื่อดูให้ชัด ๆ แต่จะถึงขั้นอ่านจากปากหรือไม่ ไปดูกัน

นายวิชาเป็นบุคลากรของมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง มีหนังสือถึงมหาวิทยาลัยฯ เพื่อขอข้อมูล ข่าวสารไฟล์ข้อมูลบันทึกภาพกล้องวงจรปิด อาคาร ๓๒ ชั้น ๑ ชั้น ๔ และชั้น ๗ รวม ๓๙ ตัว ตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐ – ๑๓.๐๐ น. ของวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๒ แต่มหาวิทยาลัยฯ มีหนังสือแจ้งปฏิเสธการเปิดเผย ข้อมูลข่าวสารด้วยเหตุผลว่า ขอให้แจ้งมหาวิทยาลัยฯ ว่ามีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในพื้นที่อาคารดังกล่าว จึงจำเป็นต้องขอข้อมูล และจะนำไปใช้ประโยชน์เรื่องอะไร ซึ่งแม้มีเจ้าหน้าที่บ้านเมืองเข้าไปขอไฟล์ บันทึกภาพยังต้องให้เหตุผล เพราะฉะนั้น ยังไม่ให้ นายวิชาจึงมีหนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัย การเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร

ในการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสาร มหาวิทยาลัยฯ มีหนังสือ ส่งเอกสารตามอุทธรณ์ไปประกอบการพิจารณาและชี้แจงว่า นายวิชาได้มีหนังสือขอข้อมูลข่าวสารไฟล์ข้อมูล บันทึกภาพกล้องวงจรปิดดังกล่าว เพื่อใช้ตรวจสอบความโปร่งใสการดำเนินการที่ของกรรมการสอบหาข้อเท็จจริง กรณีเรียกเงินคืนค่าตอบแทนเหมาจ่ายแทนการจัดหารถประจำตำแหน่ง เนื่องจากนายวิชาเห็นว่าผู้ทำหน้าที่ ประธานกรรมการและกรรมการของสภามหาวิทยาลัยฯ ได้เดินออกมาพูดคุยกับพยานนอกห้องประชุม แล้วกลับไปสรุปสำนวนการสอบข้อเท็จจริงในห้องประชุม นายวิชาเห็นว่าเพื่อความถูกต้องและโปร่งใส เหตุใด จึงไม่มีหนังสือเชิญพยานบุคคลเข้าไปสอบปากคำในห้องประชุม จึงได้อข้อมูลดังกล่าว แต่มหาวิทยาลัยฯ ปฏิเสธว่าไม่ทราบถึงวัตถุประสงค์ของการขอข้อมูล และในวันนั้นมหาวิทยาลัยฯ ก็ไม่ได้รับแจ้งเหตุการณ์ ผิดปกติใด ๆ บริเวณนั้น และนายวิชา ก็ไม่แจ้งเหตุผลและความจำเป็นในการขอข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารพิจารณาแล้วเห็นว่า ข้อมูลข่าวสารไฟล์ข้อมูล บันทึกภาพกล้องวงจรปิดทั้ง ๓ ชั้น รวม ๓๙ ตัว เป็นข้อมูลข่าวสารในการปฏิบัติราชการตามปกติของหน่วยงาน ของรัฐ ไม่มีข้อความที่เข้าลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดที่หน่วยงานของรัฐอาจมีคำสั่งให้เปิดเผยได้ ตามมาตรา ๑๕ เมื่อพิจารณาถึงการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐ ประโยชน์สาธารณะ และประโยชน์ของเอกชน ที่เกี่ยวข้องแล้ว เห็นควรเปิดเผยข้อมูลข่าวสารให้นายวิชาทราบได้ จึงวินิจฉัยให้มหาวิทยาลัยฯ เปิดเผยไฟล์ข้อมูลบันทึกภาพเคลื่อนไหวของกล้องวงจรปิด อาคาร ๓๒ ชั้น ๑ ชั้น ๔ และชั้น ๗ รวม ๓๙ ตัว ตั้งแต่เวลา ๐๘.๓๐ – ๑๓.๐๐ น. ของวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๖๒ ให้นายวิชา

จริงครับ ที่มีคำพูดว่าหน้าต่างมีหู ประตูมีช่องเป็นอย่างนี้นี่เอง หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับการ ปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้ หารือไปได้้นะครับที่สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ๐ ๒๒๘๗ ๔๖๗๘ www.oic.go.th

(ที่ สค ๒๕/๒๕๖๓)

“เปิดเผยเป็นหลัก ปกปิดเป็นข้อยกเว้น”

แบบทำใหม่

กำลังเป็นเรื่องเป็นข่าวอยู่เลย พอดีมีเรื่องโควิดเข้ามากลับข่าว เรื่องแบบสารกำจัดศัตรูพืชก็เลย
แผ่ไป แต่ไม่ไปไหนครับ ไปอยู่ที่คณะกรรมการวินิจฉัยนี้เอง ไปฟังกันครับ

นางสาวกฤษดาประฐานเครือข่ายอาสาคนรักแม่กลอง มีหนังสือถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
แห่งหนึ่ง ขอข้อมูลข่าวสาร ๔ รายการ คือ ๑) รายงานการประชุมครั้งที่ ๑ – ๔ ของคณะกรรมการขับเคลื่อนการ
แก้ไขปัญหาการใช้สารเคมีป้องกันกำจัดศัตรูพืชที่มีความเสี่ยงสูง ๒) มติที่ประชุมคณะกรรมการขับเคลื่อนฯ
พร้อมเหตุผลประกอบที่ยกเลิกการใช้สารเคมีทั้ง ๓ ชนิด ๓) รายชื่อคณะกรรมการขับเคลื่อนฯ และ
๔) การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการขับเคลื่อนฯ อยู่ภายใต้กฎหมายหรือคำสั่งใด ต่อมาสำนักงาน
ปลัดกระทรวงฯ มีหนังสือแจ้งเปิดเผยแพร่ข้อมูลรายการที่ ๓ คือรายชื่อคณะกรรมการขับเคลื่อนฯ ส่วนรายการที่ ๔
ให้ไปด้านโน้ตในเว็บไซต์ได้ แต่ปฏิเสธการเปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๑ และ ๒ ในส่วนของรายงานการ
ประชุมและมติ โดยให้เหตุผลว่าเนื่องจากเป็นความเห็นของคณะกรรมการขับเคลื่อนฯ นางสาวกฤษดาจึงมี
หนังสืออุทธรณ์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร

ในการพิจารณาของคณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสาร สำนักงานปลัดกระทรวงฯ
ส่งเอกสารและผู้แทนไปชี้แจง โดยนางสาวกฤษดาท้าชี้แจงก่อนว่า ตนเองเป็นตัวแทนเกษตรกรที่ได้รับผลกระทบ
จากการยกเลิกสารเคมีทั้ง ๓ ชนิดตามที่กระทรวงฯ อ้างว่ามีความเสี่ยงสูงกระทบต่อสุขภาพทั้งเกษตรกรและ
ผู้บริโภค มีสาร ๒ ชนิดตกค้างในผักและผลไม้หลายอย่าง แต่นางสาวกฤษดาได้ผลพิสูจน์จากห้องปฏิบัติการก็ไม่พบ
สารเคมี ๒ ชนิดที่ตกค้างในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันแต่อย่างใด มีเพียงผลจากโรงพยาบาลของรัฐว่าเกษตรกรใช้ผิด
วัตถุประสงค์คือ เอาไปคึ่มชาตัวตายปีละหลายรายต่างหาก และยังไม่มีสารอินทรีย์ชนิดอื่นมีประสิทธิภาพ
ใช้ทดแทนกันได้ และผู้ใช้ต้องผ่านการอบรมการใช้สารเคมีนี้ทำให้มีราคากองเรือขายต่อกันในส่วนของ
ผู้แทนกระทรวงฯ ซึ่งแจงว่า ได้เปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารให้แล้ว ๒ รายการ แต่รายงานการประชุมและมติของ
คณะกรรมการขับเคลื่อนฯ เปิดเผยให้ไม่ได้ เนื่องจากเป็นการแสดงความคิดเห็นของคณะกรรมการฯ เกี่ยวกับ
ปัญหาการใช้สารเคมีทั้งเชิงบวกและเชิงลบ จะกระทบต่อความเป็นอิสระในการแสดงความเห็นของ
คณะกรรมการขับเคลื่อนฯ

คณะกรรมการวินิจฉัยการเปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารสาขาวิทยาศาสตร์ฯ พิจารณาแล้วเห็นว่า
ข้อมูลข่าวสารสองรายการที่เปิดเผยแพร่แล้วก็ไม่มีประเด็นพิจารณา แต่รายงานการประชุมกับมติพร้อมเหตุผล เห็นว่า
เป็นข้อมูลข่าวสารในการปฏิบัติราชการปกติของหน่วยงานของรัฐ แม้จะกระทบต่อความเป็นอิสระในการแสดง
ความเห็นของคณะกรรมการฯ ก็เปิดเผยได้ เว้นแต่ชื่อ นามสกุล หรือข้อความที่ทำให้ทราบว่าบุคคลใดแสดง
ความเห็นให้ปกปิดไว้ จึงวินิจฉัยให้สำนักงานปลัดกระทรวงฯ เปิดเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารรายการที่ ๑ และรายการที่ ๒
พร้อมรับรองสำเนาถูกต้องให้นางสาวกฤษดาเงินแต่ชื่อ นามสกุล หรือข้อความที่ทำให้ทราบว่าบุคคลใดแสดง
ความเห็นให้ปกปิดไว้

นี้เป็นการใช้กฎหมายว่าด้วยข้อมูลข่าวสารในการปกป้องคุ้มครองสิทธิของกลุ่มคน และการมี
ส่วนร่วมในการปฏิบัติงานของหน่วยงานของรัฐอย่างชัดเจนโดยครับ มีข้อสงสัยการปฏิบัติตามกฎหมายนี้ หารือ
ไปได้ครับที่สำนักงานคณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการ สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี ๐ ๒๒๘๓
๙๖๗๘ www.oic.go.th

(ที่ วท ๒/๒๕๖๒)

“ข้อมูลโปร่งใส ราชการไทยไร้ทุจริต”